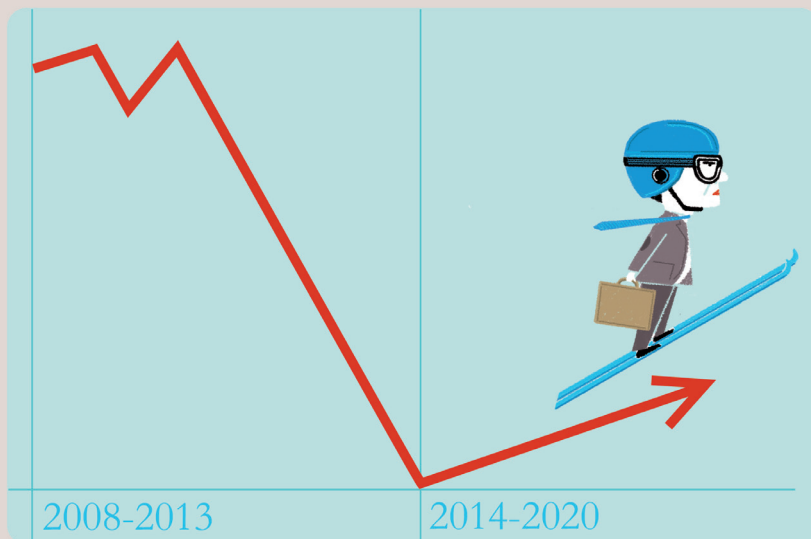

La crisi com a oportunitat

Les empreses que hi ha a les comarques gironines han presentat durant els últims quatre anys quasi 1.700 expedients de regulació d'ocupació, és a dir, reduccions de plantilla, que han afectat uns 20.000 treballadors que de manera temporal o definitiva s'han quedat sense feina. A tots ells els deu costar acceptar l'afirmació que «aquesta crisi s'ha de prendre com una oportunitat». I és que durant els últims anys hem pogut escoltar aquesta frase repetida per tota mena de persones amb perfils personals i professionals ben diferents. Han parlat de la crisi com una oportunitat per reinventar-se, per ser més eficient, per canviar, per aprendre, per formar-se, per reciclar-se, per reinventar-se, per superar-se... I així per tantes i tantes coses, que molts ciutadans han contestat que ja en tenien prou d'escoltar paraules buides. Potser ho eren, principalment per a aquells que la crisi econòmica ha empès també cap a una crisi personal. Però ara –amb la modesta perspectiva que donen els pocs mesos que han passat des que es va tancar un any, el 2013, que podria ser l'últim de la crisi, i en va començar un altre, el 2014, que podria ser el primer de la recuperació– pot ser un bon moment per recordar, sense ofendre els que encara pateixen, que moltes vegades una crisi sí que es pot convertir en una gran oportunitat. Durant els anys de vaques grasses vaig veure molt sovint persones patint més per la feina que no pas després quan se n'han

1.700 reduccions de plantilla

Les xifres mostren que el nombre de gironins afectats per un expedient de regulació d'ocupació ha baixat des de l'any 2011, quan s'arribà a una xifra rècord de 6.400 treballadors i 1.700 expedients presentats. Les dades també indiquen que en la majoria dels casos els expedients provenien d'una suspensió temporal del contracte o d'una reducció de la jornada laboral. Això vol dir que no implicaven necessàriament un acomiadament. Malauradament, encara hi ha oficialment uns 50.000 gironins sense feina.

MARC VICENS

quedat sense i s'han vist obligats a tornar a començar. Es tracta de persones que durant anys ho havien donat tot per l'empresa on treballaven, de persones que se sentien segures laboralment, que vol dir que també se sentien segures econòmicament. Fins que les coses van canviar, i ho van fer tant que, de considerar-se imprescindibles, aquests treballadors van veure com se'ls convidava a sortir per la porta després d'anys de servei incondicional i, en alguns casos, irracional. Però resulta que ara, després d'acceptar la realitat, aquests treballadors reconeixen que el sotrac viscut ha estat l'oportunitat de la seva vida. Que aquesta crisi econòmica que ha fet tants estralls ha estat una oportunitat per sortir de la seva crisi personal i laboral i plantejar-se un futur millor. Això sí, acceptant renúncies i rebaixant expectatives. Perquè aquesta és l'altra cara de la moneda. Si per un costat la crisi pot haver representat una oportunitat, per l'altra també ha comportat renunciar a unes expectatives laborals en la majoria dels casos ben mesquedes. És sorprenent que aquestes renúncies han estat, sovint, voluntàries. És el cas d'un càrrec directiu d'una gran empresa gironina que, després d'haver deixat gairebé la salut a la feina, va acceptar la porta que li obrien per llançar-se de nou al mercat disposat a renunciar a l'estatus que havia aconseguit durant la seva ja llarga vida laboral. En aquest cas va optar per una renúncia laboral, induïda, és cert, a canvi d'una millora personal. El mateix que han fet els nombrosos gironins que amb un envejable esperit de superació s'han pres la crisi com una oportunitat.